

Şiir

AB
U
KA

Abdullah Emre Aladağ

Şahir
Yayınları

ABUKA

(Dilemma Şiirleri)

Abdullah Emre Aladağ

Şahir

Abuka (Dilemma Şiirleri)

Abdullah Emre Aladağ

Sahir Yayınları

Dijital Yayıncılık Dizisi: 2. Kitap

Dizgi: Abdullah Emre Aladağ

Kapak Tasarımı: Abdullah Emre Aladağ

Editör: Lül

Sahir

ABUKA

Abuklama

Yankısız sokakların vehminde
Doğuyor yine kırık kaldırımlar
Palamar çözüyor yan sokağın elleri
Öpüşüyor sevgililer kasım soğuşunda
Dilek Taşı'na aşına değiliz bizler
Gettolardan fışkırır katranlı mavzerimiz
Gelecek olan fırtına günahları gizler
Çok yaşa ilelebet ölü kayzerimiz
Güvercin leşlerinde karınca panayırı
Ölüme davetiye kara kışta çekişmek
Keçilerin kaçırdığı dağ ile bayırı
Doğru mudur acaba, hiç otlamadan pekişmek
Doğrulttum gövde mi namlunun tam ucuna
Rampayı tırmandım sonsuzluktan yukarı
Ölümden öncesine demiştir ki curcuna
Adına hayat denilen bu utanmaz soytarı.

Abuklama – 2

Kendi karanlığında boğulmuş bu şehir
Şiir, kör ebedir zifiri aydınlıkta
Kovaladı şenliğini, bir evsiz cesedinden
Kedilere ısmarladı maktulün ciğerini.

Üç el ateş açtı, apartman kaçkınları
Bir nazlı komşu kızı, kitli kaldı kümeste
Bizimkiler şarabın dalınca tufanına
Kan götürdü güzelim Arnavut kaldırımları.

Dayaklıktı tek bakışlık sokak başı aşkları,
Giyotinli bakışlara, kara bir cellat gerek
Güzelleri ırgalar mı, infazı serserinin?
Çöllü bir aylağın söyle son selamını.

Atları bronzdandı, gün batımı evinin,
Piçine kaldık demirin, insanınsa tuncuna
Aidatsız kulakları, şu yerden kesiverin
İmam vaftiz babası, mahalleli rahibin.

Abuklama – 3

Otoban kenarında, bir yudum kahve
Vızır vızır geçmiyor şu ayrılık acısı
Gitarımın tek teline, damlamış telve
Falıma da bakmıyor, Katina'nın bacısı.

Tren yolu, mızıka, bunlar hep bahane,
Kırbaçlamak kendini, kara kışta şahane,
Zincirleme kazada ölümlerim üç hane,
Yıldızlara göz kırpmıyor, Bakırköy hacısı.

Maviler çalışıyorum, sanmayın gamdan,
Keşke bana sorsaydın, düşerken damdan,
Öldürsene lan beni, İlahi şamdan!
Boyasin yumurtayı, yortu boyacısı.

Geldim yine durdum, dağım dumanlı,
Bir şiir yazıyorum, ahir zamanlı,
Sevdiğim son kız, olmayan limanlı,
Küfürbaz dilenciler, bahtım duacısı.

Abuklama – 4

Karanlığı kokluyorum, bir ramazan gecesi
Kalmadı heybemde sözcüklerin hecesi
Okşamaya utandığım çiçeklerin ecesi
Kanatıyor tophaneli, galatalı bağırımı.

Gülüyorum, vazife bana artık yakın,
Durmuyor, soktuğum, şu hayâsız akın,
Aşkın savaşında miğferleri takın,
Aspirin de kesmiyor, artık şu ağrımı.

Pembe fil varmış, işte buna inandım,
Sensizliğe canım, el mahkûm dayandım,
Kendime kara kutu, herkese ayandım,
Dizleyip durma ulan, doludizgin sağrımı.

YANKI

-SIZ

Aksülamel

I.

Hakikat damlıyor
İğneli saçaklarından
Bir hüthüt tayin ediliyor
Rehber olarak bizlere
Sen, bir tutulmayla geliyorsun
Geçiyorsun konvoylarla
Ahtapot kucaklarından
Gece, yıldızlı bir deniz,
Toprak, azotlu bataklık...
Bize öğretiyor dünya,
Çileden mürekkebin ne olduğunu.

II.

Hakikati damıtiyorsun,
Bozkır vaşaklarından.
Betondan sevdalar
Berkitiyor amele
Sen, tufanlardan geçiyorsun,
Gidiyorsun dik açıyla
Sürmene bıçaklarından.
Deniz, yağmurlu bir gök,
Bataklık, tuzlu toprak.
Bizden öğreniyor dünya,
Hakikatin kaç yüzü var?

III.

Hakikat yudumluyorsun
Elektrik kaçaklarından.
Ölüm enflasyona tabii
Tufan sonrasında!
Habil ile Kabil,
Yine kanlı boğazda.
Ölüme dalıyorsun
Kamikaze uçaklarından
Cesetler, bir vahşi yığın,
Savaş, reaktif bir yalan!
Hala öğrenemedik,
Hakikat neden mezarlık kokar

Basü Badel Mevt

Kandilleri yakın
Şubat düşürdü kışı soğuk karnından
Bağırın ve çağırın!
Sokak kedileri arasında
Kavga var
Herkes hazırlansın
Bahislerinden bahsetmek için
Bir müezzini vurun sonra
Göndere çekin çirkefin kellesini
Oysa her sabah yola düşersiniz
Kendinize cehennem yanı
Bir bilet kesin

Burçlarında
Aşk sakladığım kale
Düştü çoktan
Mumyaladım molozlarını kalbimin
Haydi, er kişi niyetine
Cenaze namazına

Ben'lik

Hem nahifim, hem de hoyrat
Denge bilmez teraziyim
Yüreğim, aşka nazlı hayrat
Hiddet kusan araziyim

Delğimden geçti deve,
Turnalarım vardı eve,
Ağacımdan düştü nüve,
Kılıç tutmaz bi' gaziyim.

Yürürüben, yalın ayak,
At sırtında, olmaz kıyak,
Tektirden sonrası dayak,
Bin kelimamın mecaziyim

Düşkalem'dir, benim adım,
Pek acıdır, şunca tadım,
Kırılmışsa, tüm kanadım,
Halk içinde faraziyim.

Bildim Güzeli

Gözlerinde mavi ufuk, yedi deniz sarılmış,
Bir mübarek setre, kapsamış mabedini,
Dudağındaki heceden, gök sütunu sarsılmış,
Kovsun kuşluk vakti, varlığının hasretini.

Kuşlar demiş cümlesine, kırk diyarda ismini,
Bin karatlık nurla yıkamışlar cismini,
Yeşil zümrütten mi oymuşlar cesmini,
Kovsun kuşluk vakti, varlığının hasretini.

Senden bildim güzeli, huri yoktur bana,
Bakışların hem azap, hem de rahmet cana,
Gözlerim sana açık, kör gayrıdan yana,
Kovsun kuşluk vakti, varlığının hasretini.

Masaldan mı çıktın sen, al taçlı melike?
Kirpiklerin kalpte yara, tarifsiz tehlike,
Periden de güzelsin, sanarlar melaïke,
Kovsun kuşluk vakti, varlığının hasretini.

Cahil Güzelleme

Güzelsin

Baharda açan çiçekler gibi

Dallarında marteniçka

Ne dilekler saklarsın?

Palangalar fetheden

Şu gülleli gözlerde

Cenk meydanı kurarlar

Ne yiğitler haklarsın?

Olgörürsün pisliği

Nehire döner bataklık

Sabunsuz bu saflıkla

Nice kirler paklarsın?

Suya durmuş minareler

Kıskanır mı boyunu?

Münteha bir sidresin

Ne günahlar aklarsın?

Dostla Bir Buçuk Saat

Nefesimiz tükeniyor
Baltalanmış bir sahil boyunda
Nerede acıdan bir oba halk ettiyse
Yalvardıysak göklere, bir mucizeye sahip olmak için
Oradan kırıldık, bir hazan geçişinin yarısında.
Geçtik ve de geçildik kararırken
Gök kubbenin zemini
Yeminler bozduk
Terk ederken gündüzü geceler
Aşkla harman edildik
Eserken bir Eyyam-ı Bahur yeli.

Saçlarımızdan akıyor şimdi bir ebemkuşağı
Sarısına güneşi katıyor
Mavisine denizi
Beyazına bulutlar öykünüyor
Yeşiline ormanlar
Aşka ve dostluğa dair ne varsa
Renkler meclisinde filiz veriyor

Serpiliyor gönlümüze kapkara bulutlar
Yıldırımlar bitiyor o simsiyah toprakta
Kimisi mavi, kimisi yeşil
Bir cümbüş ki, yaradılışa yekten vekil

İşte güzelim, biz şimdi bu dostlukla
Ve dahi bir saatlik suskunlukla
Asırlar devirdik, bilmez misin?
Kısacık pınarlarına sevdalı renklerinde
Hangi iklimin balıkları yüzer?
Dost yüzün görmeyle açılacaksa gökler,
Susuşlarla kararacaksa bulutlar
Varsın mevsimlere hâkim olsun bağımız!
Dileklerimiz gerçek olsun
Yüzümüz kararmasın
Bir ömür ve sonrasında
Hatırda kalsın adımız...

Haymatlos

Burası bir yurt değil
Konmaz buralara ekin zamanlarının yeli
Haymatlos olmanın tadına varıldığında
Konamamak arpık bir oluő demektir

Konmadım, konamadım bir st dalına
şu vahő ve de güzel serelerden
Ne farkım var oysa?
Nereyi tutsam bir yurt olarak
Geride kargıőlanmış hatıralar...
Ah, bir karıncanın gölgesine tutunmak var ya
O küçük karanlığı bytmek
Bir yurt sağlar mı insana?

Karanlığı bytrsen
Renklerini saklarsın içinde
Çünkü tüm geceler
Ggsnde saklar gündüzü
Ve her gece kusar sabahı
Renkler arasından
Karıncalar, kargalar ve rüzgar
Taşır yalnızca gölgenin büyüklüğünü
Karanlığını ve yalnızlığını insanın

Sığındımsa da geceye
Yine bir gün doğacak
Bir gece beni kendinden
Sabaha kusacak, ekin zamanında
Rüzgar taşıyacak bulantımı
Bendeniz böylelikle, yine yurtsuz kalacak.

Kaylule, Usturlap ve Masal

I.

Uyan

Güneş, saplanmış bir mızrağın tepesine

Kış, gelememiş, kandırmış bizleri

Uyansana hadi,

Bak sinesini açmış da bekliyor

Sevdanın düşkün azizesi

Şehir, kutsanıyor anaç göğüsleri altında

Arabalar, kızartıyor mıcır yolları

Proleter yeşeriyor betonlar arasından

Hindibalar halinde

Filizleniyor aşk ve isyan

Bayrak açıyor, hiperenflasyona karşı

II.

Ah aşkım, ah yıldız bakışlım!

Nasıl muzaffer gözlerin var senin...

Astronomik kiralardan hesap sorar gözlerin.

Dondurmasını düşürmüş çocuğun gözyaşından,

Cepheye fosfor bombası taşıyanlardan,

Eylemin hakkını veremeyenlerden hesap sorar.

Bakma öyle, 1621 senesinin kışı gibi

Oysa senin gözlerin, kâinatı taşır içinde

Devranı döndürürsün, sarhoş bir vertigoyla

Döndürürsün kalbimi, senin kalbine doğru

Bir kible gibi doğrult beni sevgilim,

Ak pak parlayan gerdanına

Çünkü beni doğrulttun her yere

Tatlı bir ateş saçarım ben

Seninle ısıtırım içimi ki,

Sen de benimle ısın diye...

III.

Masallar ülkesine düştü mü hiç yolun?
Görüyorum, zehirli elma hevesindesin şimdi
Bulunmak niyetindesin, sen de benim gibi
Ama zaten bir şiir değil mi sevgilim,
Bizim birer yankı olarak buluşmamız?
Kalbin dört ferah odacığında
Dünyaya bedel bir yuva kurmamız...
Sen ki, peri kızlarının öykündüğü
Bir gerçek efsanesin
Bense, heybesinde
Şiirden, masaldan, şarkıdan ve aşktan
Başka bir şey taşımayan bir fakirim
Kabul et
Bunlardan başka bir sermayem yoktur benim
Kıssalardan hissedir, payeme düşen aşkın
Hikmetli bir sırsın, masallardadır saklın

Kırılmamış Put

sen,
bir bilinmez unutulamayışın
mahmur öznesi
saçların sarardı
hasat mevsiminde
kırkıldı kırk gün boyu
bey şenliklerinde

boy verdin, fideydin
fıdan oldun baharda
hangi bülbülden
boyadın çehreni
 u vah etli kıızıla?

kahvelendin,
bir ormanda
nazar ettin de
duruldun
put diye
yontuldun da
hangi günaha gebesin?

söylesene
hangi aşıkların
hamuş ve de solgun
beyaz sahibesisin?

ah, yine!
bir uykusuz gecede
hayaletisin sen
meçhuliyet aleminin
maşukusun artık
bin kanatlı hiçlikte
binlerce ademin

Letafetname

Ak bir yıldıza daldırılmış gibisin,
Yankı bulursun daim, güzel evrenimde,
Şarkılarda saklanmış güzellerin enisin
Eklemlenmiş sevdasın, sana açık yüreğimde.

Nazlanır ruhun, yanışımdın başında,
Uğruna dökülen bin gözyaşında,
Ruhumu sana çeken felsefe taşında,
Aklanmış sırlanmış bir sihir gibisin.

Lütuftur gülüşün, yıldız gözlerinle,
Dünyama işlenişin güzel sözlerinle,
Işık yaktığın aşkın, alev közlerinle,
Rüyayı gerçek kılan bir meltem gibisin.

Melek kanadından düşmüşsün sanki
Gönlüme değdiğin, baktığın an ki,
Çölü yeşertecek bir vaha gibisin.

Maktüle eyrek Kala

Bu sabah pek sisli yüzün
Soğuğun onulmaz bir kırağı,
Sözlerin, kalbimde saklı hüzün
Gözlerin sevdanın kaçınılmaz tuzağı.
Kırgın pcklerim var, avucumda sakladığım
Dinmeyen gözyaşlarım derinlerimde gizli,
Bir güvendi, aşktı ellerinle pakladığım
Bir sıcak notaydın, seslerden en tizli
Oysa şimdi ellerimden tutuyorsun
Ancak için ġayya kuyusu
Beni hep aynı yerden vuruyorsun
Sendeki, sanırım bir katil duyusu

Yine de
Vazgeçmem diyorum
Biliyorum
Seni seviyorum
Ama bu kaçınıcı cinayet ki,
Aynı yerden kesiliyorum?
Kabul, ibretlik bir maktulüm
Hem gökkuşağıyım
Hem de kara gökyüzü
Ben sendeki aşkın ulağıyım
Var mı sence bu yaraların düzü?

Yine de
Vazgeçmem diyorum
Biliyorum
Seni seviyorum

Maşuk Gazeli

Sensizliğin adı ki, lügatımda düzahtır,
Senle başlamayan söz, bana lafı-ı güzaftır.

Aşktaki rakibime pek çok olur kinim,
Kavuştuğumuz her gece, bize güzel, zifaftır.

Cefası çok olanın, sefasına bereket,
Senden ırak aşığa, her adımı itlaftır

Hor görüp âşıkları eylemeyin ittisaf,
Aşktan bihaberler, ya hu bu ne insafıtr?

Rüyada ve dünyada tek yoldur sadakat
Yazılan cümle şiir, ol maşuğa ithaftır

Ferahtır sevgiliye vuslatın yolları,
Ateşten geçsen bile, yollar sana zihafır.

Maşuğun gül cemaline, eder isem ru'yet
Gözlerimin ameli, ne güzel bir tavaftır

Bir dokunuşun olur bana, nişat-ı nihaye,
Öpüşlerin, bakışların bende büyük zaafır

Gönlümde durmaz taşar, aşkla muhabbetin
İkimizin visali, sonsuz itikâftır

Nefret ve Zarafet

Bir ince fidansın, bu güzellik ağında,
Nicesi aşka yemdir, o ateşli ağında,
İntikam ekersin, sarmaşıklı bağında
Nefret damarlarında, sana kuvvet veriyor,
Azrail'e alım atan, bir zarafet geliyor!

Kollarından damlayan, bir tatlı zehirdir,
Tutkuna esaret, sonsuzlukla tehirdir,
Saçların ihtirasla, akan bir nehirdir,
Nefret damarlarında, sana kuvvet veriyor,
Azrail'e alım atan, bir zarafet geliyor!

Ana göğüslerinde, emzirirsin ateşi,
Çatık kaşlarınla, kızdırırsın güneşi,
Hasret kılıcınla, serersin serkeşi,
Nefret damarlarında, sana kuvvet veriyor,
Azrail'e alım atan bir zarafet geliyor!

Kırk kanatlı ahu, cehennemde meleksin,
Sayısız erkekte, dumansız bir dileksin,
Aşkın diyarında, ihtişamlı ereksin,
Nefret damarlarında, sana kuvvet veriyor,
Azrail'e alım atan, bir zarafet geliyor!

Ringte Fena ve de Fillah Bir Hal

Kaldır beni

Ayakları balçığa bulanmış bir derviş huşusuyla

Kaldır göğüs kafesimi

Kaldır ki, oradaki can kuşu hürriyet bulsun

Ötsün ebabillerle, hüthütlerle uçarken yan yana

Kavra zincirlerimi

Kendine esaret zamanlarının son demlerinde

Bir fazıl ve bir hikmet bahşet, boşluktan mamul benliğime

Kadavraları bir kenara bırak, onlar geride kalsın

Kalsın bu çöl sıcağının öfkeli meltemi

Şu kervanları devir ki, bu sahne burada bitsin

Bir kesik at

Hayatın can taşıyan tesisatına

Oradan sızlasın, kısır kalmış akarsuyun isyanı

Gündüzlere hafif bir kara leke çalsın dolunay

Yollarda uzansın, kıvransın vahaya hasret bedevi

Kıvrın sen de, zehre doymuş âşıklar gibi

Gel hadi

Bu kaçışlarımız nerede son bulacak, söyle

Bizim sözlerimiz pasifist birer söylem değil ki!

Senle ben arasındaki kavga

Ezelden beri, bulanık bir akiste gizli

Şubat Ortası Sancısı

Saydım yıldızları
Nefesim tükenene kadar
İğfal edildikçe doğdu görklü yıldızlar
Sinemde sayısız yara saklı bir gök var
Sonsuzluk, yüreğimde
Kan ve damardan bir uzay
Yapay geliyor tadı bu gece yaşamamanın
Yemenin, içmenin ve de sevişmenin
Yalnızlık buduyorum kopmuş uzuvlarımla
Ampüte kalmıştır şimdi bizim semtte sevda
Doldurdukça anlamlı, içini hangi balonun
Hangi sigaradan bir firt çeksen, boşalır varlığı
Yiter ve gider bir izmarit parçası

Küskünüm bulutların karmaşasına
Çünkü vaadedilmiş bir gökkuşağı
Görünmedi ufukta.

Tevellüt

Bak, kıvranıyor haz mevsimi
Kara kışı kovuyor, sabahı çağırın güzelliğın
Kuzgunlar yamacımda, bana seni anlatıyor
Kediler semah ediyor, aşkının şerefine
Göz kırpışlarında sanki mumlar sönüyor
Dervişler baş eğiyor, cezbede halefine
Yağmurlar kavuruyor, kuru kaldırımları
Direniyor cümle halk, sensizliğe karşı

Doğuyorsun Meryem'in masum kucağında
Kucağında bitiyorsun, birkaç kuru gül yaprağı
Aşk diyorsun inatla, sarıyorsun gövdemi
Ayakların yokluyor boşlukta bacaklarımı
Uçuşuna eşlik ediyor, şu serkeş martılar
Yirmi birinci yüzyılda yazılıyor yeniden
Aşka dair masallar
Sen ki, Kaf Dağı'ndan inmiş peri kızı,
Göge takati kalmamış sırlı Zühre yıldızı...
Ah, beni de renklendir çiçeklerinle
Soluklandır göğüslerinin zirvesinde

Bilmiyorum senden başka bir ufuk var mı?
Varsa da seninki gibi kâinata sığar mı?
Bulutları pamuk şekerden, güzeller güzeli...
Gel de şenlendir içimdeki mahşeri,
Gel, bizim hükmümüzün adı vuslattır,
Öyle ki, bir dokunuşun aşkta milattır.
Malihulya dokuyorken gökte görklü yıldızlar,
Yaraya merhem oluyor, senden sızan sakızlar...

İsyanı körüklüyor bendeki ihtirasın,
Kim talipse tükenmiyor, aşkta mirasın.
Tek talibi benim, gayrısı düşmanımdır,
Bu mirasa layık olan ancak benim kanımdır
Şiir halk ederken gam çekermiş şair,
Yazdığı ne varsa, hepsi sana dair.

Yağız Atı Sapanla Vurdular

Kış tütüyor sokaklarda
Yakıyor viranelerin yalavuz kokusu
Ancak kılavuzsuz kaldım
Ayazın on dördünde
Ve sana sapanla vurulmuş kelimeler getirdim
Bir güvercin tedirginliğinden damıttığımı
Biz değil miydik çocukluğumuzdan vurulan?
Enflasyona entegre yetiştik biz oysa
Bildik o zaman kırmızı bir sallanan atın
Ne kadar da kan ve vahşet barındırdığını
Öyleyse at sakat demektir
Vuralım gitsin
Sevdamız sakat kalmasın yeter ki
Çünkü her sakat atın kalbi kırıktır
En iyi biz biliriz

Sapanla vurduk bir kez daha
Aynadaki benliğimize
Gölgemiz genişledi de ne oldu sonra?
Karanlık sokaklar kaldı geriye
Melankoli, yanan tütün ve özlem kaldı
Öpüyorum işte şimdi seni
En yaralı kanadından hüzünkovan kuşum
Sen de sar, merhemli kollarında
Sapanın delip geçtiği yeri
Öpüyorum gökadalı, güzel gözlerinden
Görüyorum gözlerinin içindeki saklı kişiyi

Yalnızlığın Şerefine Dönüşümsüz Salvolar

Yaşasın, yine incindik şubatın sıcağından
Doğasına aykırı gelen uyuşmazlıklar
Kazdı cephe hendeklerini sinemize
Süngülendik, mühimmat yedik
Azık sıktık ölülerin üstüne
Yaşattık, mağrur bencilliğimizi
Sildik kusurlarımızı
Kirli sofraya bezine.

Ayrıksıladık birbirimizi
Ayna tuttuk karanlığa
Tükendik kendimizden
Ayna olan bizdik oysa

Harabiyet saçığımız bir kışı
Berelenmiş kucağımda emzirirsem
Doldurursam namluyu kızlık soyadınla
Aldırır mısın, kırılğan hatalarıma?
Şimdi küle dönmüş ve izi kalmış
Üç heceden ibaretiz sevgilim
Ocağın ortasında ayrıldık seninle,
Ancak aşkımızın başında terk edildim ben
Yalnızlığı yaldızladım, zımparaladım yeminle
Ona en meşesinden bir tabut biçtim,
Çivileri gümüşten ve de kakılı

Yankısız

Bir arsız huzursuzluk yokluyor gövdeyi
Baykuşlar tünememiş üstelik damlara
Sokaklar ıssız ve sen yankısızsın
Duvarlar yankısız, ağaçlar yankısız
Düşmüyor ses eşiği bu ilin civarına
İn cin de top oynamaz ki zifir karanlıkta
Sessizlik gürleşiyor başımda taçlanarak
Huzursuzluk yeşeriyor kanlı şakaklarımda

Kimim ben, neyim?
Var mıdır, başımı sokacak bir evim?
Yankısızım, cevap yok hiç içimden
Yankısızız oysa bu ayrıksı biçimden
Gel de sarıl o zaman, bitsin bu ıssızlık
Tükensin içimizde, bu ağdalı yalnızlık

Yedi Günah, Tek İsim

Gökyüzü

Tanrı'ın sofrâ bezidir

Bizse karıncalarız, ayakaltında gezinen

Kırıntılar

Yanarak düşünce üstümüze

Neslimiz tükenir

Petrol oluruz sonra

Kin dolu katran sızar etlerimizden

Yusuf peygamber atılınca kuyuya

Kindar katranda boğulur güzellikler...

Nitekim hepimizin

Bir ortak noktası var

Yalnızlık bahşedilmiş hepimizin adına

Sarıldığımız bir düşün teni

Yahut öptüğümüz hayaletin mor dudakları

Unutturur kışlara rahmet okutan iklimi

Kin eksen, bilmem kaçınıcı dünya savaşı
Neşeli bir uçuk gibi patlak verir
Dünya'nın dudaklarında
Aşka oğul vermeyen
Günümüz coğrafyasında
Sevdaya hasret ve kurak afrikalar

Tüm toplamın sonunda
Yalnızlık çıktı, savaşların sonucu
Neticede tek sabiti
İnsandır bu denklemin
Bacakları kırılmış
Bu muhasebe masasında
İnsan yine yapar yapacağını
Başlar yine başka bir ölüm orucu

Zalim Güzellik

Köşeleri sararmış pek eski bir sayfa,
Unutmaya cürretsiz, o hain hatıra,
Vuslat hayaliyle kazanılmış irtifa,
Sensizlik, gecelere sinsî bir muhtıra...

Nerelerdesin, ey günlerimin sükûtu?
Gel de aliver, şu yüreğimden maksutu,
Bu aşkın vardıysa, yegane bir mevcudu,
Sensindir, aşk ateşini harlayan çıra.

Yangın yerinden farksız, gönlüm senden beri,
Yanan bir ben miyim, söylesene zalim peri?
Şu ateşin külünden, bir sen kaldıysan geri,
Sensindir, İbrahim'e zırh olan manzara.

Visalin uzaktır, hatta belki imkânsız,
Sende hiç insaf yok, gitmesene imansız!
Ah, aşkın pençesi ellerinde izansız,
Sensindir, âşıkları hor gören maskara.

Zühre

Suların hangi rahmetin kalbinden çağlıyor?
Hangi yöreye kuruyorsun sevdanın ülkesini?
Gülüşlerinden sızan ateş, yaraları dağlıyor
Bakışların yazıyor, gönüller ilkesini.

Susuyorum gülüşünün kayıtsız akışına,
İçimde dağ deviren güzel bakışına,
Sineme mahmurane alaz takışına,
Yakıyorum devranın korlu erkesini.

Hangi gül kıskanmaz asil endamını?
Vermişsin şiirime nurlu ilhamını,
Zarafetine gece olan kara ehramını,
Alıyorum üzerinden, gizem lekesini.

Güllerin yatağıdır, tan yeri dudakların,
Huzura yurt olmuş, narin kucakların,
Sevda saklı, bereketli başakların
Açıyor cazibenin kızıl maskesini.

EFSAANE-İ HİKAYAT

Ahzar Baba Destanı

Azgın dalgalarla fokurdardı Bahr-i Sefid,
Sularında yatarı, arslan binlerce yiğid.

Levendlerin içinde bir kocamış er vardı,
Öyle kocamış ki, saçları yekpare kardı.

Ahzar Baba derlerdi, bu levendın adına,
Korkup efsane yazardı, cümle âlem namına!

Daim donanırdı baştan ayağa bir yeşil,
Bir bakışı düşmanını, eder idi sersefil.

Tek gözü kördü, bir Frenk ile cenkte,
Alıvermişti gözünü, bir kılıç darbesiyle.

Kadırgası Yelbüke, süzülürdü ummanda,
Saldırmaya hazırı, en talihsiz zamanda.

Başlığı evrandı, göğe hiddetle bakan,
Tıpkı adına yaraşır, suyu hışmıyla yakan.

Göründü mü uzaktan, başlar idi bir sağnak,
Anlar idi ehl-i küfür, şimdi kıyamet kopacak!

Serdümen Kam Bilgen, yürütürdü gemiyi
Bu bozkırlı, ne bilirdi suda cenk etmeyi?

Efsunlardı taşını, gizli bir fısıltıyla,
Gökten şimşek yağardı, bin bir parıltıyla.

Yelbüke'nin tayfası, meşhurdu hep ezelden,
Hiçbir gemi kaçamazdı, onlarla bu cedelden.

Hepsi birer ifritti, suyu narıyla yakan,
Lambalara hapsolmuş, sonsuz mahpusta yatan.

Kimi yılan gözlüydü, kimi de öküz başlı,
Ben-i Âdem'den eski, kadimden de yaşlı.

Damarlarında dolandır cehennemi bir sihir,
Denk değildi efsunlarına namlı hiçbir zehir.

Bir gün yine giderken, o güzel Türk gölünde,
Sahir Paşa belirdi, bir kayalık önünde.

Sahir Paşa, mahirdi büyü ile tılsımda,
Bu maharetin esrarı, saklıydı atasında.

Fırkateyni Bayülgen, zarafetle salındı,
Sandılar ki, Yelbüke'ye alay edip tısladı

Fırar etti lambasından bir düzine ifrit,
Hiçbir güç vuramazdı, artık onlara kilit!

Bilgen göğe bakıp taşına fısıldadı,
Gökte öfkeli nida, coşkuyla hırıldadı!

Koptu bir fırtına, sanki tufana gebe,
İşte şimdi başladı, bu şenlikli debdebe!

Kıpırdadı dudakları, Kaptan Sahir Paşa'nın
Acep zamanıydı, secde ile duanın?

Okudu ve üfledi kuvvetli nefesiyle,
Gökyüzü haykırdı, bir gürlleme sesiyle.

İfritler tırmandı, geminin güvertesine,
O anda darbe indi, her birinin sinesine.

Yedi ak kanatlı levent çıktı ortaya,
Değmiyordu ayakları hiçbir yaş tahtaya.

Süzülüp konuverdiler ifritlerin yanına,
Vurdular yatağanı düşmanın tam bağına.

Dağıldı kara bulutlar, açıldığı kutlu sema,
Yelbuke'yi alıverdi, kudretli bu ağma!

Kör etti gözleri, bir mübarek ziya,
Yelbuke'yi sarıverdi, ateşli bir facia!

Alev aldı koca gemi, soğuk sular üstünde,
İfritler de kül oldu, bu yangının içinde.

Ahzar Baba tattı, böylelikle ölümü,
Lanetlendi daima, hak etti bu hükmü!

Şimdi yeşil hayaleti süzülür bu geminin,
Ölüsü dahi azaptır, namlı Ahzar Baba'nın.

Masal Dokumacısı

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Nice masal anlatmışlar Çin ile Maçın'de.

Tellal olmuş develer, bağırırmış çöller aşıp,
Pireler berber olup saç kesmişler şıp şıp.

Günlerden birinde, Kaf Dağı'nın ardında,
Bir adamla kadın yaşamış, bir ormanın yanında.

Kadın Masal Ana'ymış, mahirce halı dokur,
Adam Berk Baba'ymış, davudi deyiş okur.

Masal Ana adı gibi, masal gibi bir kadın,
Periler kadar güzel, nahif ve cana yakın.

Berk Baba, adı gibi heybetli ve bilge,
Sesiyle azmini kapatamaz nice gölge.

Saadetle yaşamışlar, üç yavruyla beraber,
Zor günler olsa da, gülmüş onlara kader.

Günler geçip durmuş, dört mevsim oynaşta,
Karanlık ile aydınlık yine bozgun barışta.

Ormanı arşınlamış bir ihtiyar, bir zaman,
Namını duymuş meğer Masal Ana'nın, aman!

"Halı değil sanki masaldır bu nesne,
Kim görse hazırdır, onu almaya teşne!"

Adam varmış nihayet kerpiç evin yanına,
Berk Baba çıkıvermiş onun da karşısına.

"Buyur beyim, hoşgeldin! Nerelerden gelirsin?
Kaf Dağı'nın gerisinden ne haberler verirsin?"

Dönmüş ona ihtiyar, bezgin bakışlarla,
Başlamış konuşmaya, yılgın duruşlarla.

"Acem'den gelirim, Pir Şah'ın elçisiyim,
Nice diyarlar görmüş, bir dünya gezginiyim.

Şah'ım duymuş namını, mahir Masal Ana'nın,
İster ondan bir halı, süsü olsun sarayının.”

Berk Baba gülümseyip bakmış evinden yana,
Davudi sesi gürleyince gelivermiş Masal Ana.

“N’oldu oh Beyim, nedendir kükrersin,
Şuncacık yüreğimi dehşete sürüklersin?”

Berk Baba kahkaha atmış, sanmışlar ki yıldırım,
“Hanım, hele otur da, şimdilik anlatırım.”

İhtiyarı tanıtip anlatmış dileğini,
“Şah görmek istermiş, maharetli bileğini.”

Masal Ana gülümsemiş, yanakları kan kızıl,
Duyunca bu haberi, başlayıvermiş fasıl!

Taylar gibi koşmuş, ürkek ve de narin,
Her adımında rüzgâr esmiş, rahmetli ve serin.

Ardından seğırtmiş, Berk Baba ve ihtiyar,
Haneye gelen misafir, olacakmış bahtiyar.

Istarını almış ele dikkatlice Masal Ana,
Başlamış dokumaya, hasretle, kana kana.

İlmekler arasından irkenekler fırlamış,
Halaylara tutuşup hepsi türkü haylamış.

Dağlar belirmiş sonra, üstünde bir ejderha,
Dağın aşağısındaysa, yemyeşil bir vaha.

Devler gözükmüş ardından, ovaların üstünde,
Keloğlan'ı kıştırmışlar, bir mağaranın içinde.

Köroğlu çıkıvermiş, sürüvermiş kıratını,
Tek hamlede alıvermiş, tüm devlerin başını.

Peri kızları görünmüş, hepsi denklikte güzel,
Nice erleri yakalamış, huri kolunda ecel.

Periler Şahı görünmüş, arkasında bir kasır,
Nice erler varamamış, çünkü yolu bir asır.

Simurg uçup konmuş, zümrütten Kaf Dağı'na,
Otuz kuş secde etmiş, kuşların sultanına.

Masal Ana dokumuş, böylelikle halıyı,
En güzelinden halı ki, güldürürmüş yaslıyı.

İhtiyar hayran kalmış, bu güzide esere,
Dizleri çözülüp de, düşüvermiş yere.

Titrek ve ağlamaklı konuşmaya başlamış,
Gözlerinde yaşlar, pınar olup çağlamış.

“Dediler de inanamadım, nice insan sözüne,
Bu halı hakikaten işler âdem tözüne.

Ben, Pir Şah'ım, Acem'in hükümdarı,
İrfanın yolcusu, Şehname haberdarı.

Nicedir arardım, masallar hikmetini,
Bulamazdım cümle yerde, efsane kuvvetini.

Duydum sizi evvelden, bulamadım bir türlü,
Anlattı rüyamdaki, ihtiyar bir böklü.

Dedi bana, ‘Ey oğul, ne diye kıvranırsın?
Çölde Mecnun misali, acayip davranırsın!’

Anlattım o ihtiyara, aramakta olduğumu,
Geceleri uyumadan, düşünüp durduğumu.

Dinledi bir vakit, aksakalını tutarak,
Gözlerinde yandı, ak ışık parlayarak.

Dedi yine, “Ey oğul, vardır bunun çaresi,
Tezden yola revan ol, bu gecenin ertesi.

Diyar-ı Rum’a gidip Şahmaran’ı bulasın,
Onun sarayından, Kaf Dağı’na varasın.

Dağın hemen yanında zümrüt gibi bir orman,
İçinde kerpiç ev var, unutma sakın, aman!

Masal Ana derler, bir mübarek kadındır,
Masalların hikmeti, halılarda saklıdır.

Diyar diyar gezip sor, bu kadının adını,
Söyleyecek herkes sana, maharetin namını.'

Kalkıp düştüm yola, hemen ertesi gün,
Ancak buldum da, varabildim bugün.

Gördüm ıstar ile Masal Ana dokurken,
Masalların hikmetini, göze açık kılarken.

Erdim muradıma, sizlerin sayesinde,
Görklü Tanrı sizlere, yer versin hanesinde.

Bundan böyle bir hırka, bir lokma yeter bana,
Saltanatım sizindir, ey bilge Masal Ana!"

Berk Baba şaşkınlıkla bakıvermiş hanımına,
Huzurlu ve mütebessim cevaplamış Masal Ana.

“Şah’ım nicedir, gözler idim yolunu,
Rüyamda görmüş idim, siz, Tanrı kulunu.

Demir çarık, demir asa, nice esrar arardın,
Fakr u Fena Vadisi’nde, herkese yol sorardın.

Şu dokuduğum halıya, erişti di sonunda,
Halı son duraktı, bu çileli yolunda.

Fenaya ereyazdın, bugünden ötesi yok,
Tanrı’yı göreyazdın, cemalin güzeli yok.”

Pir Şah kalkıvermiş, huşu ile yerinden,
Bir derin “Hu!” çekmiş, yankılanmış derinden.

Nur ile dolmuş o an, kerpiç evin iç yüzü,
Öylesine parlak ki, kör edermiş gözü.

Pir Şah karışmış, kırklar ile yedilere,
Selam etmiş ev halkı, o gizli erenlere.

O günden sonra, ayrılmışlar oradan,
Saltanat nasip etmiş kullarına Yaradan.

Acem'e Şah olmuş, bilge âdem Berk Baba,
Giyivermiş üzerine, yakut süslü bir aba.

Masal Ana sultan olmuş, Acem'in sarayına,
Bilgeliğiyle hükmetmiş, haremihvanına.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine,
Gökten düşen üç elma, acep kimin kısmetine?

Sungur İle Haram Yedi

Masal ilinde, yine güzel bahar günü,
Unutturacak kadar, tatlıydı kara dünü.

Dün ki, bir cenkten kalan yara payesi,
Ozanlar aldı kopuz, kara günün ertesi.

Sungur namlı, gözü pek bir yiğit vardı,
Kaf Dağı eteğinde, Haram Yedi'yi yardı.

Lakin dayanamadı, mübarek tatlı canı,
Kalmadı yine de hiç, yerde yiğidin kanı.

İçti şهادeti, billur Hakk kâsesinden,
Tevhidi duyuldu, koca dağ ötesinden.

Haram Yedi, yedi başlı, yedi nefesli bir dev,
Dünya üzerinde yoktur, ona layık bir ev.

Avare gezinip, dağları ev tutardı,
Sırlı bir haydut gibi, yolcu basıp yutardı.

Yedi başı, yedi günah haresiyle tüterdi,
Yediği her insandan günahları üterdi.

Günahkârlar pek lezzetli gelir idi dişine,
Masumdan tat almazdı, bak Allah'ın işine?

Dün kuşlukta yakaladı Haram Yedi yiğidi,
Tuzak kurup bozardı, Sungur da az değildi.

Belaydı ezelden güzel Masal iline,
Korkusu yerleşmişti, vatandaşın diline

Avlamak ister idi, bu belalı canavarı,
Kılıcı kesemezdi derisinden duvarı.

İsterdi şanı olsun, namı olsun bu ilde,
Cengi anlatılsın hep, nice sayısız dilde.

Aklına koymuştu, kötü Haram Yedi'yi,
Alacaktı tek hamlede, yedi kara kelleyi.

Aklında kara bulutlar, dalıverdi uykuya,
Ak saçlı, sakallı bir eren girdi rüyaya.

“Ey oğul, gel de, iyi dinle beni,
Bu cenkte muzaffer kılacağım ben seni!

Bir mavi köşktür, Kaf Dağı yamacında,
Orası yardımcındır cenkteki amacında.

Periler Sultanı, orada konaklardı,
Haram Yedi'ye kurduğu, bir dolu tuzaklardı.

Haram Yedi uyanık, yutmamıştı hiçbirini,
Basıp köşkü, perilerin yemişti her birini.

İnmeden midesine, o Periler Sultanı,
Yakaladı saldırmaya en uygun zamanı!

Çekti parlak kılıcını, adı Çobanyıldızı,
Parlamada öyle ki, güneşlerin hırsızını.

Vurdu göğsüne devin, o zarif kuvvetiyle
Yedi başı sallandı, acının darbesiyle.

Yine de kurtulamadı, yenilip yutulmaktan,
Hiçbir can kaçamazdı, ölüp unutulmaktan.

Artık kimse anmıyor, Periler Sultanı'nı,
Bari sen aliver, garibin intikamını.

Gidip o mavi köşke, bulmalısın kılıcını,
Alırsın o vakit Haram Yedi'nin başını.

Tek seferde yedi kelleyi, hiçbir yiğit alamaz,
Onla aşık atmaya nicesi dayanamaz.

Sebat edesin daim, onun ile cenkte,
Senden başkası yoktur; kudretine denkte.

Varıp şimdi, düş yola, bul kayıp kılıcı,
Ol Kaf Dağı'nın bu derdine ilacı.

Düştü yola, çıktı köşke, tırmanarak yavaşça
Köőkten kalan harabe duruyordu salaőça.

Çobanyıldızı, bak, işte tam da orada,
Kimsecikler yok muydu, gerçekten de burada?

Titredi bembeyaz, nurlu bir görüntü,
Görünüp de kayboldu, gizemli bu örüntü.

“Nihayet gelebildin, emaneti bulmaya,
O devden ben garibin, intikamın almaya.”

Baş eğdi, yiğit Sungur sultanın karşısında,
Hiç kusur etmezdi, ölüye saygısında.

Kelam dahi etmeden, kuşandı pusatını,
Aklından geçirdi, bir kez daha muradını.

Gördü, uğursuz, lanetli yedi başı,
Bakınca andırıyordu, sapsarı yedi taşı.

Sarı benizliydi, kötücül Haram Yedi,
Sanılır ki, sarı saçlı, yedi başlı bir kedi.

Hemen atıldı yiğit, koca devin üstüne,
Kılıcını sapladı düşmanın sinesine.

Kara kanı boyadı, sapsarı gövdesini,
Haram Yedi yemişti Sungur'un çelmesini.

Yedi başı böğürdü, göğü yararcasına,
Gözleri fır döndü, bir çare ararcasına.

Sıktı dev ellerini, yaptı birer yumruk
Sallandı arkasında devasa, kara kuyruk.

Kamçı gibi şaklattı, kuyruğunu havaya,
Düşürdü hasmını, hemencecik şuraya.

Tökezledi Sungur, kuyruğun vuruşundan,
İrkildi Haram Yedi'nin tehditkâr duruşundan.

Gözleri yanıyordu, cehennemın yedi katı,
Bir zebaniyi anımsatıyordu, o çirkin suratı.

Umarsız saldırdı, kollarını savurdu,
Dağ yamacına kök salmış nice ağacı devirdi.

Koptu işte o anda, kudretli bir zelzele,
Kaçıştı orman halkı, yaparaktan velvele.

Sungur doğruldu, güçlölkle yerinden,
Uğultusu yankılandı devin, ta derinden.

Koştı, koştı sıçradı hasmının omzuna,
Kılıcı savuruverdi, Haram Yedi'nin başına.

Düştü koca zalimin yedi başından biri,
Cıyıkladı acıyla başların diğerleri.

Gündüzden geceye, bu savaş böyle sürdü,
Nihayet ikisi de, defterlerini dürdü.

Devasa haydudun yedi başı bir yerde,
Peki, yiğidimizin nurlu bedeni nerde?

Uzanmış yatıyordu, bir çınarın altında,
Her yanı kan revan, koca gövde yanında.

Çobanyıldızı, garip, düşmüştü elinden,
Son hece çıkmıyordu, takatsiz dilinden.

Yutkunarak getirdi, sessiz bir şehadet
Hu deyip inledi, açıldı ona cennet.

Kül oldu gün doğarken, şu zalimin bedeni,
Sungur sinesinde, açtı ezan çiçeği.

Dağları, vadileri, şehirleri doldurdu,
Matemli bir sala, insanları susturdu.

Dün cereyan etti, tüm bunlar işte,
Yiğitler yigidi son yoluna gidişte.

Ozanlar ağıt yakıp efsaneye bakarlar,
D n n karasına, bugün kandil yakarlar.

Kurtuldu Masal ili, Haram Yedi belasından,
Gözyaşları dinmedi, Sungur'un selasından.

Uykulu Esrar

Hakikat bir sır, uyuyor ötelerde...
Kainatı var eden, o meçhul bestelerde.

Bir ağaç yeşeriyor, karanlıktır dalları,
Rengarenk yıldızlı ve görklü yaprakları.

Döneniyor zaman, her şeyden münezzeh,
Sonsuz olasılıkla, efsaneden müşebbeh.

Yedi kök tutunuyor, var ederek toprağa,
Hiçlik denen bilinmez, şu lanetli kundağa.

Hiçlik ki, mevcuttur, alamaz hiç havsala,
Denizinden sular varır, şu karanlık kumsala.

Bu toprağın adına, Ovaran der deliler,
Sonsuz bir döngüyle, yaşar Yüce Yediler.

Uğursuz bir halktır, buraların yerlisi,
Nice dehşetlerle, bağırırlar bir sesi.

Yedi kökün başında, biçare beklerler,
Sonsuzluğun izinde, garipçe eğlenirler.

Beklerler daima, uyanış müjdesini,
O Budanma gününün, kesin havadisini.

Baba vardır en başta, görkemli bir terazi,
Ölüm ile yaşama, yaraşır bir arazi.

Anne gelir ardından, gözler durur her şeyi,
Kaçılmaz nazarından, tutar her bir köşeyi.

Evlatları sıralanır, saçarak vahşetleri,
Canavar nökerlerle, yaratır dehşetleri.

Biri Çürüyen Ateş, piridir ölülerin,
Sahibidir sayısız ve eskimiş gömülerin.

Biri Varlık Dokusu, kucaklar kainatı,
Hiçlikten varlığa, giyinir mevcudatı.

Ahirinde o gelir, suretlere hükmeden,
Her canlının içinde, kozasına zulmeden.

Hepsinin başında, Hiçliğin Efendisi,
Kaderi tayin eden, mutlak Zaman İyesi!

Bunlar seçer kendine, acizlerden bir yoldaş,
Lanetleri yaymada, muvaffak bir arkadaşı.

Yıldızları gezer durur, bu uğursuz peygamber,
Onun habercisidir, canavar çekirgeler!

Kehanetler ile anlatır meselini,
Budanma zamanının lanetli haberini.

Gün gelir, olacaktır her şey birer muamma,
Hakikat uyanınca, başlar Büyük Budanma!

Gettolardan fışkırır katranlı mavzerimiz

Gelecek olan fırtına günahları gizler

Çok yaşa ilelebet  l  kayzerimiz

Güvercin leşlerinde karınca panayırı

 l me davetiye kara kışta çekişmek

Keçilerin kaçırdığı dağ ile bayırı

Doğru mudur acaba, hiç otlamadan pekişmek

